

ZAĻAIS GARAIS VILCIENS

Ilgi mēs gaidījām - slēpāmies pelkēs, lai lietus mūs neaizskalo,
lai mēs varētu tevi sagaidīt.

Baiļu murgainas naktis bijis mūsu - un stacijas kaķi tās plēsa.
Plēsa līdz rīts tos atrada stīvus, bet mūs ne.

Mēs gaidījām, kad tu pacelsi mūs - mēs sargājām pulksteņus,
Lai tie neaizbēg, lai tā stunda nepailet. Un tu.

Mēs dzirdējām kā tu kliedzi - tu kliedzi pats sev.
Mēs dzirdējām kā tu to dari, mēs kliezām pēc tevis.

Mēs dzirdējām kā saucām - neviens mums neatbildēja.
Mēs saucām gar sliežu stigu, bet tu neatsaucies.

Sadrebēja zeme, gaiss kļuva ass - tavā elpā aizspurdza zvirbuļi.
Un mēs redzējām, kas tur nāk.

Mēs cēlāmies kājās, mēs iephetām rokas - balsis jau bija izsīkušas
klusajos lāstos par vakardienu, kas vēl nepazīna tevis.

Tad mēs noplēsām kreklus no miesām un skrandainiem karogiem saucām.
Skrandainiem karogiem vējā, kurš nāk pa priekšu tev.

Tu ielauzies mūsu pulkā - tu piešļāci mūsu acis,
un cita nekā vairs nebija - upe, kas skrien caur acīm.

Tu dziedī mums garām, dungo pats sev - riteņus piesizdams, neapstājies.
Zaļais garais vilciens.